

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus XIX. De Rerum Permutatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

At non sufficit, si melioratio de novo introdu-
cta sit tantum respectu emphyteutæ, non verò
respectu domini, ut si colonus hortum pomife-
rum, ex quo medietas frugum de arboribus vi
contractus debet pendi domino, excisis arbo-
ribus commutaret in agrum frumentarium, &
indè nihil penderet domino.

51 Fit caduca 3. si emphyteuta rem emphy-
teuticam irrequisito domino vendat validè,
vel alio modo prohibito alienet juxta explica-
tionem n. 42. datam, modò secuta sit traditio
rei actualis, nec domini consensus potuerit ra-
tionabiliter præsumi. Dixi 1. rem emphyteuti-
cam, scilicet totam; si enim solum partem, vel
melioramenta à se facta alienet, solum partem
amittit. arg. tit. 38. l. 2. feud. ne puniatur ultra
id, quod deliquit. 2. validè, h. e. si alienatio ex
alio capite, quam propter omisam requisitio-
nem domini, non sit invalida; si enim ex alio ca-
pite foret invalida, sicut per se nullum haberet
effectum, & dominium non transferret, adeò-
que non præjudicaret domino, ita neque ca-
ducitas incurreretur. l. 4. §. condemnatum ff. de
re jud. 3. Modò secuta sit traditio, sive vera, sive
ficta, licet de Jure Bavarico non videatur suffi-
cere ficta, v. g. per clausulam constituti. Ra-
tio; quia ante traditionem venditio, & aliena-
tio, non est consummata & perfecta, imò strictè
loquendo non est alienatio, cum res adhuc sit
in manibus & dominio vendentis ante actua-
lem traditionem. l. 67. ff. de V. S. in poenalibus
verò requiri solet actus perfectus & consum-
matus. Caducitatem verò non impedit clau-
sula, quam addit emphyteuta rem vendens,
salvo jure domini, uti notat & probat Cancellar.
Schmid ad Jus Bav. tit. 21. art. 15. n. 5. cum Rath
contra D. Christoph. de Chlingensperg; quia
Jus exigit requisitionem domini ad formam
substantiali hujus venditionis: formam verò
contractus non supplet dicta clausula: quæ in-
super videtur esse contraria facto, cum re ipsa
contra Jus domini agat non prius requirendo
illius consensum. Aliud fortassis foret, si ge-
minaret clausulam, & diceret, salvo jure domini,
& reservato illius consensu, non alio modo; quia
tunc suspenderetur venditio tanquam condi-
tionata, usque dum conditio purificaretur, &
accederet consensus domini. 4. nec domini
consensus potuerit rationabiliter præsumi; si enim
rationabiliter præsumitur consentire dominus,
non committitur culpa injustitiæ, & sic locus
non est poenæ.

52 Fit caduca 4. saltem de Jure Bavar. si emphy-
teuta transgrediatur pacta in concessione em-
phyteutis inita: si plus juris alienet, quam ipse
habuerit: si sine voluntate domini clam disce-
dat à prædio &c. Vid. Cancellar. Schmid ad
Jus Bavar. tit. 21. per plures articulos præsertim
15. & 20.

53 Quæres, an amissio rei emphyteuticæ incur-
ratur ipso Jure, vel opus sit sententiâ privatio-
nis? R. cum Anton. de Butr. Salyc. Corbulo,
Molin. Wiestner h. n. 52. Cancell. Schmid ad
art. 20. n. 9. amittitur quidem ipso Jure, licet
necesse sit, ut dominus voluntatem suam de-
claret, se nimirum velle rem habere pro cadu-

ca. l. 2. cit. Nov. 7. c. 3. §. 2. Si tamen emphy-
teuta inficiaretur culpam, aut delictum, cuius
nexa est caducitas, adeundus esset Juxta, ut
ferret sententiam declaratoriam delicti. Per-
lich. Myns. cent. 3. observ. 65. & quidem in Ba-
varia non sufficit nuda Judicis accessio sine ali-
formalitate Judicii, litis contestatione &c. sed
opus est formali processu Judiciario. Jus Bavar.
tit. 12. art. 6. Cancellar. Schmid n. 9. cit. Item
si re satis cognita non ueneret emphyteuta cedere
de prædio emphyteutico, non propria autori-
tate domini, sed decretò & publicò Judicis mi-
nisteriò expellendus foret. Fach. Controv. l. 1.
c. 95. Porro si dominus contra emphyteutem
ipsum non declaravit suam voluntatem, non
sciret delictum illius, & posset declarare, po-
nam caducitatis exequi non potest contra re-
cessorem vel heredem illius. Bald. in l. ali. l. 1.
revocat. donat. Myns. cent. 3. observ. 97.

TITULUS XIX.

De Rerum Permutatione.

SUMMARIUM.

1. 2. Quid sit Permutatio, & an sit contractus in-
minatus vel inominatus.
3. An Contractus bonæ fidei.
4. 5. Quam res permutteri valeant, quæ no-
6. An in permutatione rerum Ecclesiasticarum
na Ecclesia in aliam requirantur solemnitates.
7. An & quomodo Beneficia Ecclesiastica per-
mutationem recipiant.
8. 9. An unius tenuitas possit compensari per al-

Sciendum, Permutationem sumi posse genera-
lissimè & latissimè, prout importat omnia
contractum, quo una res, quæcunque tandem
datur pro altera: in qua consideratione com-
plectitur etiam emptionem-venditionem, le-
cationem-conductionem, mutuum &c. Et
hanc ob causam illa Justitia, quæ versatur circa
contractus, vocatur Commutativa. 2. generali-
ter & latè, prout dicitur contractum, quo una res
datur pro altera, abstrahendo, an res certa do-
terminata in specie, vel res indeterminata in
genere datur pro alia sive in genere sive in spe-
cie. Rem certam in specie appellant Juristi
etiam Corpus, rem verò in genere, si in numero,
pondere, vel mensura consistat, etiam dicunt
Quantitatem. Item quod Juristis est species, Phi-
losophis est individuum, & quod Juristæ ge-
nere vocant Philosophi speciem nuncupant. 3. spe-
cificè & strictè pro contractu, quo datur res
certa in specie non fungibilis, seu corpus, pro
alia re certa in specie non fungibili, seu pro cor-
pore, ut si certus ac determinatus equus datur
pro alio equo determinato in specie, vel pro
certa determinata domo &c. Atque hanc so-
lam permutationem esse strictè talem autem
mant Pirh. h. t. n. 2. Wiestner n. 5. Welfen-
Vultejus &c. ex l. 5. C. h. t. &c. Si enim genus
commutetur pro genere, v. g. equus indeter-
minatus pro equo indeterminato: si genus pro
specie, v. g. aliquis equus, vel bos indeterminatus
pro bucephalo: si vicissim species pro ge-
nere, v. g. bucephalus pro aliquo equo aut bo-
ve indeterminato: si quantitas pro quantitate

diversi generis, v. g. frumentum pro vino: vel denique si res non fungibilis (seu ipso usu non consumptibilis) pro fungibili, v. g. equus pro certa quantitate vini, vel vicissim; juxta plurimos Auctores non tam Permutatio proprie dicta, quam contractus innominatus, *do, ut des*, celebratur. Imò sat multi cum Barb. Zoëf. Haanoldo *do. 4. tr. 10. n. 1060.* contractum Permutationis confundunt cum contractu innominato, *do, ut des*: sed melius cum Wefenbec. Valceio, Treutlero &c. aliqua saltem Permutatio, in qua nempe datur corpus pro corpore, seu res certa non fungibilis pro alia certa non fungibili, videtur distinguenda à contractu innominato, *do, ut des*, quia Jus in *lib. 19. ff. diversi de illis* ponit titulos, nempe *actum de Rerum Permutatione*, & *statum de Prescriptis verbis*, quæ actio competit contractibus innominatis.

Dico 1. Permutatio (Germanicè *Tausch*) prout abstrahit à generaliter & specificè sumpta, est contractus Juris Gentium, re & contentio constans, quo res aliqua datur ea lege, ut vicissim detur res alia. Communis quoad rem. Interim quia longè frequentius Permutatio sumitur generaliter & latè, communiter etiam inter contractus innominatos numeratur; cum nomen permutationis tam generale sit, ut plerisque contractibus accenseri valeat, sicut quatuor species contractuum innominatorum, *do, ut des*; *do, ut facias*; *facio, ut des*; *facio, ut facias*. Dicitur *re & consensu constans*; nam non perficitur solo consensu, ut emptio-venditio &c. sed requirit essentialiter actualem traditionem rei permutatæ saltem ex parte unius; & quamdiu illa non fuerit secuta, negotium consistit in nudo pacto de permutando. *l. 1. §. 2. ff. §. 4. l. 3. C. h. t.* & consequenter de jure nulla oritur actio contra resillire volentem. *l. 3. cit. seqq.* Si verò pars una rem tradidit, nondum verò altera, potest illa hanc compellere ad rem pariter tradendam *actione prescriptis verbis* (sicut fit in contractibus innominatis) *l. 3. cit. §. 1. §. 6. seq. vel, si malit, resillire & rem datam repetere conditione causæ datæ, causæ non secutæ. l. 4. §. 1. 7. C. mod.* Et hæc procedunt saltem de Permutatione non strictissimè & specificè accepta. 2. *Juris Gentium*. Patet ex *l. 1. pr. ff. de contrab. empt. & nemo dubitat. 3. quo res aliqua datur ea lege, ut vicissim detur res alia*; modò non detur vicissim pecunia tanquam pretium; quia tunc esset emptio; à qua proinde differt. Item differt à *Mutuo*, quia Permutatio non necessariò exigit, ut reddatur alia res similis, quia unum genus permutari potest pro alio dissimili, frumentum pro vino &c. Mutuum verò exigit reddi genus simile, v. g. pecuniam, si mutuum sit data pecunia. Dein mutuum principaliter non tendit ad acquisitionem alterius rei, sed primariò spectat utilitatem & usum debitoris.

Quæres, an Permutatio sit contractus bonæ fidei? *re*, cum illis Auctoribus, qui nobiscum discriminant Permutationem strictè & specificè acceptam à contractu innominato, *do, ut des*, & ajo, esse bonæ fidei; quia in *§. 28. Inst. de Act. inter actiones bonæ fidei* numeratur *ea, quæ ex permutatione competit*. Si verò sumatur latè,

vel generaliter, prout etiam involvit permutationem rei incertæ, fungibilis &c. & contractibus innominatis accensetur, eam vel stricti Juris, vel bonæ fidei esse dices, prout senseris de contractibus innominatis. Ego, quia in *lib. 1. tit. 35. de Pactis n. 17.* inclinavi in eorum sententiam, qui contractus innominatos bonæ fidei esse censent, etiam sub hac consideratione Permutationem bonæ fidei contractum esse puto. Cæterum quando jura videntur Permutationem cum contractu innominato confundere, intelligenda sunt de Permutatione latè ac generaliter accepta.

Dico 2. Permutari possunt res omnes, quæ vendi & emi, modò non sint alienæ. Prior pars sumitur ex *l. 1. cit. l. 1. ff. h. t. §. 1. Adeo*, que sicut res mobiles & immobiles, corporales & incorporeales, species & quantitates, ac res fungibiles vendi ac emi possunt, ita & permutari; imò etiam pecunia permutatur in cambio, cum ibi non detur tanquam pretium pro re tanquam merce. Si tamen res fungibiles permutentur, v. g. frumentum, vinum, pecunia &c. in praxi difficile est Permutationem discernere à Mutuo; licet Permutatio ista tantum sit latè dicta. Econtra quæ emptioni-venditioni non sunt obnoxia, pariter Permutationem respiciunt. Posterior pars ex *d. l. 1. ff. h. t. §. 3. §. 4.* non obstante, quod res aliena vendi valeat. Unde qui rem alienam permutat, & dat alteri, ut recipiat aliam, non habet actionem, etiam *prescriptis verbis*; quia actus fuit nullus: agere tamen poterit *condicione causæ datæ, causæ non secutæ. l. 1. §. 4. cit.* Oppones 1. In *l. 2. cit. §. 1.* conceditur actio *in factum*, si res aliena fuit permutata, & postmodum à domino evicta, scilicet ad interesse, sicut quando evincitur res aliena vendita: ergo datur actio aliqua ex permutatione rei alienæ. 2. Permutatio numeratur inter titulos ad præscribendum habiles *arg. l. 4. §. 17. 18. ff. de Usurp.* ergo permutatio rei alienæ parit actionem Publicianam. *l. 7. §. 5. de Public. in rem. act.* *re*, ad utrumque, quod sit sermo de casu, quo ex utraque parte jam est facta traditio, & unus dedit rem propriam, alter alienam: qui rem propriam dedit, utique habet alterum sibi obstrictum, ut rem aliam det, vel interesse solvat. *l. 1. C. h. t.* & qui rem alienam bona fide accepit ex titulo permutationis, tanquam bonæ fidei possessor rectè inchoat præscriptionem, ac proin rectè utitur actione Publiciana.

Dico 3. Res spirituales & sacræ pro temporali non possunt permutari, Ecclesiasticæ autem non sacræ, seu ad Ecclesiam vel locum piam pertinentes, si sint immobiles aut mobiles pretiosæ, non sine iusta causa & solennitatibus Juris, saltem si transferantur ad Laicos. Pars 1. liquet ex *c. fin. h. t. §. c. fin. de Pactis*. Ratio est manifesta; quia alias committeretur Simonia. Posterior ex *c. 52. caus. 12. q. 2. c. 5. Extrav. Ambitiose inter comm. de Reb. Eccl. alien. §. 1.* Dixi 1. pro temporali; nam res spirituales & sacræ pro aliis spiritualibus & sacris permutari valent, uti Reliquiæ pro aliis Reliquiis,

pro calice sacro &c. jus decimandi in agro remoto pro jure decimandi in agro propinquo, Ecclesia pro alia Ecclesia &c. modò non fiat æstimatio pretii temporalis ad rem spiritualem vel benedictam aut consecratam. Sumitur ex c. 1. 6. c. un. in 6. Clem. un. b. t. Res autem Ecclesiasticæ temporales etiam cum rebus temporalibus, tam laicorum quàm Ecclesiarum, permutationem per se non refugiunt. Neque dicas, semel DEO dicatum non esse ad usus humanos ulterius transferendum. c. 51. de R. J. in 6. nam ibi per tò dicatum intelligitur consecratum, ita ut res ipsa evaserit sacra: agri autem, prædia, & similes res, non consecratæ, non benedictæ, licet spectent ad Ecclesias, manent in se merè temporales, & se habent sicut jumenta Ecclesiarum, vel fructus decimarum. Dixi 2. saltem si transferantur ad Laicos, item tam Laicorum; siquidem

6 Quæres, an ad Permutationem, qua res immobilis vel mobilis pretiosa ad Ecclesiam pertinentens transfertur ad aliam Ecclesiam, & recipitur alia, etiam necessariæ sint cum justa causa solennitates juris, alias ad alienationem requisitæ? R. cum Jo. Andr. Vallenf. Gonzal. in c. 1. de Reb. Eccl. alien. n. 4. & communiori affirmativè contra Barbof. de Offic. Episc. Alleg. 95. n. 55. Tambur. de Jur. Abb. to. 3. d. 13. q. 9. n. 8. Palao &c. Probatur tum ex iis, quæ disputavimus ad Tit. XIII. de Reb. Eccl. alien. n. 22. 23. tum ex famosa Extrav. Ambitiose cit. & declaratione Cardd. jussu Urbani VIII. edita 7. Sept. 1624. & iis Juribus, in quibus alienatio rerum Ecclesiasticarum sine solennitatibus prohibetur generaliter. Oppones 1. In c. 1. de Reb. Eccl. alien. § in c. 6. b. t. item in can. 2. caus. 10. q. 2. permittitur libera permutatio bonorum ad Ecclesias pertinentium; imò ipsæ Ecclesiæ cum possessionibus & pertinentiis inter se permutatæ sunt, nempe Ecclesia S. Viti cum alia, d. c. 6. & non fit mentio solennitatum? Ergo, 2. ratio prohibendi alienationem rerum Ecclesiasticarum sine solennitatibus fuit, ne profanis usibus applicentur. Extrav. cit. & ne Ecclesia Universalis damnificetur in bonis suis: sed utraque hæc ratio cessat, si Ecclesia una permutet res suas cum rebus alterius Ecclesiæ; cum sic bona Ecclesiastica non applicentur usibus profanis, & adhuc maneant in dominio Ecclesiæ universalis: ergo. R. ad 1. In c. 1. § c. 6. cit. abstrahitur quidem à solennitatibus; sed ex hoc malè inferitur, eas non esse necessarias, quia alia Jura illas requirunt generaliter, à quibus per abstractionem non receditur. In d. can. 2. diligenter additur, ut fiat permutatio cum consensu eorum, qui & supra referuntur, nempe majoris partis &c. adeoque requiritur solennitas, & sic firmatur nostra sententia. Ad 2. N. Ma. nam ratio prohibendi fuit, ne singulæ Ecclesiæ particulares depauperentur & destituantur redditibus necessariis ad cultum divinum in his locis, & ad sustentationem Ministrorum pro his Ecclesiis conservandam; hoc enim intendisse præsumendi sunt fundatores particularium Ecclesiarum, pro his magis quàm pro Ecclesia universali sol-

liciti. In Extrav. cit. non satis fideliter diffimulant Adversarii particulam præcipue, quam addit, quæ est implicativa, & insinuat, specialem quidem causam esse prohibitionis, nempe bona Ecclesiastica deveniant ad Sæculares, & usibus profanis applicentur, eam tamen non esse totalem, sed etiam adhuc, & sufficientem reperiri, quæ militet etiam in alienatione ad alias Ecclesias; id enim indicat particula præcipue, ne profanis usibus applicentur.

Dico 4. Etiam Beneficia Ecclesiastica inter se permutari possunt, si id fiat 1. justa de causa. 2. in manu & cum autoritate Superioris legitimi. 3. cum consensu Collatorum, si sint Collativa, Patronorum, si sint Patronata, Electorum, si sint Electiva. 4. si permutantes habeant jus vel in re vel saltem ad rem. 5. & ablit pacto Simoniacæ. Sumitur ex c. 5. b. t. c. un. eod. in 6. c. 25. de Jur. Patron. c. fin. de Pæll. § Conf. Gregorii XIII. edita 5. Jan. 1577. Conspirat l. 1. §. 3. ff. b. t. quatenus irritat permutationem rei alienæ & non propriæ. Notant tamen DD. permutationem Beneficiorum non esse rigorosè dictam permutationem; cum traditio beneficiorum fieri nequeat ab ipsis permutantibus propriè, sed ab Ordinariis, ad quos spectat Institutio vel Collatio. Neque est propriè dicta translatio beneficiorum; quia si hanc non est necessarius consensus Partium, sed iis non petentibus etiam fieri potest. Quam potius & communius solet appellari Permutatio quàm Translatio. Dixi 1. inter se; nam beneficium cum re temporalis absque Simonia permutabile non est; imò neque cum rebus spiritualibus ac Ecclesiasticis absque auctoritate Papæ; cum hoc nullibi reperitur permittitur, generaliter verò prohibitum sit omne pactum circa res spirituales & beneficia. c. 5. § fin. cit. Nomine beneficiorum hic etiam intelliguntur Pensiones Clericales, licet in beneficii titulum non sint erectæ, ut cum P. Wiestner & alii notat P. Schmalzgrueber h. n. 52. arg. c. un. cit. quia versamur in materia favorabili. 2. justa de causa; qualis est insalubritas aëris, aversio populi, imperitia linguæ &c. & propter hujusmodi causas bonum publicum spectantes etiam imperare invitis Permutationem potest Episcopus, sed cum præjudicio, quantum potest, minimo innocentis, permutare jussi. 3. in manu & cum autoritate Superioris legitimi, licet Episcopi proprii, vel si causa permutandi sit necessaria, aut collatio spectet ad Capitulum saltem simul cum Episcopo, etiam Capituli Sede vacante, vel alterius Prælati, jurisdictionem quasi Episcopalem in certo districtu exercentis. Et absque hac autoritate Superioris facta beneficiorum permutatio habetur pro Simonia Juris Ecclesiastici, eo quòd permutantes præsumantur facere permutationem intuitu reddituum: quam si perficerent perfectè sine interventu Superioris, ea esset irrita, ipsi verò incurrerent excommunicationem. Extrav. 2. inter Com. de Simon. Licet tamen est permutare volentibus præviè deliberare, ac inter se convenire cum relatione ad futurum Superioris consensum; cum ejusmo-

tractatus praevis videatur esse necessarius, antequam ad Superiorem accedant. Porro Superiori, si resignationem acceptet & in permutationem consentiat, non licet beneficia ex causa permutationis resignata conferre aliis, sed tenetur conferre permutantibus; cum non resignent absolute, sed conditionate, si nimirum sibi (permutantibus) conferantur beneficia permutata. Unde si forte permutatio non sortiretur effectum, liberum esset ipsis redire ad beneficia praehabita. 4. *cum consensu Collatorum, Patronorum &c.* cum aliis permutatione cederet in eorum praedictum: quare vel irrita erit, ut nos docuimus ad Tit. VII. de Institutionibus. n. 7. vel saltem irritanda, si aliter statuta. 5. *Subsit Simoniaca pactio*, v. g. per modo compensationem fructuum. At hinc quaeritur, an, si permutentur beneficia inaequalia, quorum unum est pinguius, vel dignius altero, liceat majores redditus vel majorem dignitatem compensare summam pecuniaria, ut quibus? 3. cum communi contra Abb. & alios apud Barb. in c. 6. h. t. n. 1. nisi interveniat auctoritas Papae, id fieri non posse absque Simonia Juris etiam Divini. Ratio, quia Beneficiarii non sunt domini fidorum Beneficiorum, ex quibus percipiunt redditus, neque reddituum futurorum, & antequam eos percipiant, sed tantum ipsius beneficii, seu tituli & juris percipiendi redditus, quod jus est spirituale, si animum, nempe officio spirituali: ergo pacificantes de pecunia, per quam compensari volunt majores redditus aut ampliorem dignitatem alterius beneficii, censentur vendere pro pecunia ipsum titulum spirituale vel jus spirituale annexum, cum alterius rei dominium non habeant: atqui dare rem spirituali annexam pro temporali, vel jus spirituale annexum vendere, est Simonia Juris Divini, si vendatur stante adhuc annexione. per *can. si quis obierit 7. caus. 1. q. 3.* ibi: *quisquis horum alterum vendit, sine quo nec alterum provenit, neutrum venditum derelinquit*: ergo.

Oppones 1. In d. c. 6. approbatur permutatio duarum Ecclesiarum, in qua excessus reddituum, quos una Ecclesia praebat majores, alterius pecunia fuit compensatus (sive id contingerit per unum contractum aequivalenter duplicem, sive per duos, quorum uno ipsae Ecclesiae, altero possessiones fuerunt permutatae) ergo idem censetur permissum in beneficiis, praesertim cum juxta DD. sic permutari possint etiam Ecclesiae, quibus aliqua beneficia sunt incorporata, ita ut horum ampliores etiam redditus pecunia compensari valeant. 2. In compensatione ampliorum reddituum per pecuniam non attenditur ad titulum vel jus spirituale, sed praecise ad fructus ampliores, qui sunt aliquid merè temporale: ergo per temporale seu pecuniam compensatur aliud temporale, quod utique non est Simoniacum. 3. si esset Simonia Juris Divini & Naturalis dicta compensatio, neque interventu Papae fieri posset: sed cum hujus auctoritate eandem fieri posse ipsimet fatemur. 4. In potestate Episcoporum est beneficiis ex justa causa impone-

re pensionem: sed compensatio ampliorum fructuum pecuniaria in nostro casu est instar pensionis, iuxta autem causa est major fecunditas dimissi beneficii: ergo. 3. ad 1. *N. Conf. & parit.* quia Ecclesiae, quarum permutatio in d. c. 6. fuit approbata, fuerunt in dominio permutantium, & sic ipsos fundos ac possessiones ampliores, qui sunt aliquid temporale, ac fuerunt in dominio permutantis, recte compensavit altera Ecclesia per pecuniam, non vero compensavit aliquod jus spirituale: quare licet hujusmodi Ecclesiae haberent etiam beneficia incorporata inaequalium reddituum, non tam majores redditus unius, quam fundi & agri ipsi, ex quibus proveniunt redditus, & qui sunt in dominio permutantis, compensarentur pecunia: econtra cum Beneficiarii non sint domini fundorum, nec fructuum, quos perciperent in futurum (horum enim dominium primum acquirunt purificata conditione praestitorum officiorum spiritualium) titulum duntaxat & jus spirituale, quod habent actu, censerentur compensare pecunia. Ad 2. Beneficiarii per suam intentionem, qua vellent solos fructus temporales beneficii futuros compensare pecunia, nequeunt illos, vel potius jus ad illos, separare à titulo spirituali & obligatione praestandi officia spiritualia; cum hæc fructuum aut juris ad illos annexio ad titulum & obligationem praestandi officia spiritualia sit facta à Papa & Jure Communi. Certè si ita liceret praescindere, omnia beneficia facile vendi possent absque Simonia, ac dici, non vendi vel emi ipsum titulum beneficii, sed solos redditus temporales, à titulo abstractos: quod nemo probaverit. Ad 3. *N. Ma.* quia in potestate Pontificis est separare fructus, & excessum fructuum, aut jus percipiendi ampliores fructus à titulo beneficii pinguioris, sicut annexuit, & applicare alteri: quo facto mutatur & subtrahitur materia Simoniae, ita ut pecunia detur tantum pro re temporali; & sic Papa nihil agit contra Jus Naturale aut Divinum. Ad 4. *N. Min. & suppositum*, quod in potestate Episcoporum sit separare jus percipiendi redditus propter officium spirituale ab officio & titulo spirituali, altiori potestate annexum: quæ separatio prius fieri debet, antequam fructus beneficiales per pecuniam compensentur.

TITULUS XX.

De Feudis.

SUMMARIUM.

1. Jus Feudale est consuetudinarium.
2. Sumitur Feudum tripliciter.
3. Quid sit, si sinatur formaliter pro contractu.
4. 5. Qualis sit contractus.
6. 7. Recensentur species feudi Proprii.
8. Et feudi Impropii.
9. Quæ res in feudum,
10. 11. A quo, & cui concedi possint.
12. In feudo Gentilitio succedunt, qui aliis ab intestato.
13. 14. Sed descendentes prius, & tantum legitime nati:

XXX 3

15. Fili